

Prof. PhDr. Zdeněk Matějček, CSc. (16. 8. 1922 – 26. 10. 2004)

„Rozumět znamená pomáhat“

„Nejvíce vychováváme, když nevychovááme.“

„Dobře potrestat může jen ten, kdo má rád.“

Před 100 lety se narodil v Kladrubech světově uznávaný dětský psycholog Zdeněk Matějček, jehož jméno hrdě nese i naše škola.

Na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze vystudoval obor Český jazyk a filozofii, jehož součástí byla tehdy i psychologie. Právě psychologii se pan Zdeněk Matějček rozhodl po roce 1948 věnovat a zasvětil jí celý svůj život. Neustále zdůrazňoval nezastupitelnou roli rodiny v životě dítěte. V Sociodiagnostickém ústavu v Praze sledoval vývoj dětí v kojeneckých ústavech a dětských domovech. V prostředí ústavní péče se seznámil s Josefem Langmeierem, s nímž vytvořili celosvětově uznávané dílo věnující se psychické deprivaci dětí. Předmětem bádání byly děti, které získaly novou rodinu – děti v náhradní rodinné péči, a děti vyrůstající v nepříznivých podmínkách ve vlastních rodinách.

Pan profesor Matějček byl průkopníkem v péči o děti s poruchami učení a chování. V posledních letech svého života se věnoval dětem s mentálním postižením.

„Chtěl bych zařídit, aby jim bylo v životě dobře. To je těžký úkol a já ho stále nezvládám. Ani po padesáti letech praxe se mi nemohl stát rutinou,“ svěřil se v závěru své kariéry.

Pan profesor Matějček byl členem mnoha profesních organizací. Za svou dlouholetou praxi provedl 35 000 vyšetření, napsal řadu knih z oblasti dětské psychologie, které se staly nezbytným studijním materiálem pro mnohé psychology, pedagogy, lékaře, především však pro rodiče a prarodiče.

Každý z nás, kdo měl možnost se s panem profesorem setkat, si ho určitě vybavuje nejen jako člověka laskavého, moudrého, citlivého, ale především důsledného a pracovitého. Účastnila jsem se několika jeho přednášek, měla možnost stáže v pražském Paprsku, kde pracoval v závěru své kariéry. Každé setkání provázela úsměvem a pokorou. Nevnucoval, nepoučoval, nepodbízel se. Jen vyprávěl... Vždy si budu pamatovat jeho slova, že základem dobré výchovy je láska, něha, společně strávený čas a sdílení prožitků. Stejně jako to, že chybuje každý, děti i rodiče...

S úctou a vzpomínkou Mgr. Lenka Chovancová